

det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds, men det undlod den højtærede Minister. Derimod fremkom han med en Udtalelse, der var foranlediget af en Bemærkning af en anden æret Taler, idet han gjorde gældende, at almindelig Retsfølelse maatte føre til, at naar man ikke vilde anvende Strenghed mod de menige, idet man havde ment at kunne afgøre Sagen arbitrært, kunde man heller ikke skride ind lige overfor de Officerer, som han erkendte havde været Anledning til Forseelsen. Man maatte gøre de samme Billighedshensyn gældende overfor dem og ogsaa lade Sagen afgøre arbitrært for deres Vedkommende.

Ved samme Lejlighed fandt den højtærede Krigsminister Anledning til med Glæde at udtale sig om den Samvirken, der havde fundet Sted mellem ham og Jurisdiktionschefen i Odense. I den Forbindelse udtalte han, at Afgørelsen havde fundet Sted derved, at en privat Ven af Direktøren i Krigsministeriet var kommen op i Krigsministeriet, og Direktøren og han havde saa fundet en Afgørelsesmaade, som Ministeren havde billiget. Denne private Ven rejste saa tilbage til Odense, henvendte sig til Jurisdiktionschefen, og saa var det saa heldigt, at denne netop havde den samme Tanke, som den private Ven havde haft, og som havde faaet Ministerens Konsens. Det fremgik aabenbart heraf, at Krigsministeren stod i den Formening, at han havde noget at gøre paa det Omraade, at han kunde blande sig i Jurisdiktionschefens Virksomhed, og dette fandt yderligere sit Udtryk i, at min ærede Nabo, det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), tog Ordet og gjorde gældende, at den Fremgangsmaade, der fandt Sted i den borgerlige Retspleje med Hensyn til Paataaleretten, med Nødvendighed ogsaa maatte finde Sted i den militære Retspleje. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde det være ligefrem horribelt. I Kraft deraf gjorde han gældende, at Paatalemyndigheden laa hos Administrationen, og ved en Henvisning til den militære Straffelovs § 129, der sætter en meget streng Straf for den foresatte, der ikke lader tiltale eller straffe Folk, der have begaaet en Forseelse, gjorde han gældende, at Krigsministeren som saadan var berettiget til, inden der var taget nogen Bestemmelse om, hvad der skulde gøres, at skride ind og bestemme, om Sagen skulde paatales eller bortfalde.

Saaledes foreligger Sagen, og jeg vil

haabe, ærede Medlemmer ville erkende, at min Fremstilling her er fuldstændig objektiv, og at jeg ikke, naar jeg har nævnt enten Ministeren eller nogen anden, har nævnt andet, end hvad der vedkommer Sagen, og hvad der har sin Betydning.

Naar man nu vil spørge, hvad er da Resultatet af alt det, der er kommet frem under hele Forhandlingen, vil jeg svare, at det for det første er det, at vi ikke have faaet nogen autentisk Oplysning om, hvilken Forseelse der er begaaet af vedkommende Løjtnant, der havde bragt de menige til at begaa Forseelse, idet han Lørdag den 15. havde anvendt Terraingymnastik paa en utilbørlig Maade. Det næste, at vi ikke have faaet nogen som helst autentisk Oplysning om, hvad der er sket lige overfor den Premierløjtnant, til hvem to menige skulde have henvendt sig om Morgen i den Hensigt, at Sagen skulde forebringes Kompagnichefen, vi fik kun eet at vide, at Klagen ikke var fremmet. Og for de meniges Vedkommende fik vi ikke og have i dette Øjeblik ikke faaet en Smule Oplysning om, hvad der i Virkeligheden er sket. Vi have ikke faaet noget at vide, om der er holdt Møder, og hvorvidt nogle enkelte have indvarslet til disse Møder og kunde siges at have været Hovedmændene. Kort sagt, vi vide intet som helst nøjagtigt om, hvad der er sket.

Nu ville de Herrer maaske sige, at den højtærede Krigsminister har lovet, at der skulde blive forelagt det høje Ting Udskrifter af Stabskrigsretsforhørene og af Krigsretsforhørene, men selv om vi fik dem, er det ingenlunde givet, at de ere udtømmende og fyldestgørende med Hensyn til alt, hvad vi kunde ønske. Og der er dernæst et andet Spørgsmaal, som ikke paa nogen Maade kan gaa hen, uden at det bliver oplyst. Det er den nævnte Oprædten af den private Ven. Han optræder her som en deus ex machina, der er saa lykkelig i det givne Tilfælde at finde en Løsning. Det er en civil Mand, der gaar op og fortæller Krigsministeren, at det og det kan gøres, faar Krigsministerens Konsens, dernæst gaar til Jurisdiktionschefen og fortæller, at det kan der gøres. Ærede Medlemmer ville give mig Ret i, at etablere en Retspleje paa den Maade kunne vi ikke godt. Vi kunne ikke gaa ud fra, at der i Tilfælde, der ere analoge med dette, altid skal findes en saadan Mand, der kan spille deus ex machina, men vi maa vide Besked med hele den Rolle, han har spillet, baade inden han kom til Krigs-